

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
PEDRO CRUZ VILLALÓN IŠVADA,
pateikta 2014 m. gruodžio 4 d.¹

Byla C-516/13

**Dimensione Direct Sales srl,
Michele Labianca
prieš
Knoll International SpA**

(Bundesgerichtshof (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„A autorių teisės — Direktyva 2001/29/EB — Platinimo teisė — 4 straipsnio 1 dalis — Kūrinio originalo ar jo kopijų „viešo platinimo“ parduodant ar kitais būdais sąvoka — Oferta — Interneto svetainė, kurioje be išimtinės platinimo teisės turėtojo sutikimo parduodamos saugomų baldų reprodukcijos — *Invitatio ad offerendum* — Reklamos priemonės“

1. Šioje byloje Teisingumo Teismui pateikti trys prejudiciniai klausimai dėl 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo² 4 straipsnio 1 dalies, kurioje autorių teisių savininkams suteikiama išimtinė teisė platinti jiems priklausančių saugomų kūrinių originalą ar jų kopijas, išaiškinimo. Pagrindinės bylos faktinės aplinkybės, kurios skiriasi nuo iki šiol nagrinėtų faktinių aplinkybių sprendimuose *Peek & Cloppenburg*³ ir *Donner*⁴, suteikia Teisingumo Teismui progą iš naujo išanalizuoti platinimo teisės apimtį ir taikymo sritį pagal minėtą nuostatą ir patikslinti šios sąvokos ribas.

I – Teisinis pagrindas

A – Sąjungos teisė

2. Direktyvos 2001/29 28 konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„A autorių teisių apsauga pagal šią direktyvą apima išimtinę teisę kontroliuoti kūrinio, užfiksuoto materialioje laikmenoje, platinimą. Teisių turėtojui Bendrijoje pirmą kartą pardavus kūrinio originalą ar jo kopijas arba kai originalas ar jo kopijos yra parduodamos jam leidus, išnaudojama teisė kontroliuoti to objekto perpardavimą Bendrijoje. Ši teisė neturėtų būti laikoma išnaudota, jei teisių turėtojas originalą ar jo kopijas parduoda arba originalas ar jo kopijos parduodamos jam leidus ne Bendrijoje. Nuomos ir panaudos teisės autoriams buvo nustatytos Direktyvoje 92/100/EEB. Šioje direktyvoje nustatyta platinimo teisė nepažeidžia tos direktyvos I skyriaus nuostatų dėl nuomos ir panaudos teisių.“

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — OL L 167, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 230.

3 — C-456/06, EU:C:2008:232.

4 — C-5/11, EU:C:2012:370.

3. Direktyvos 2001/29 4 straipsnyje, kuriame numatyta išimtinė platinimo teisė, nurodyta:

„1. Valstybės narės nustato autoriams išimtinę teisę leisti arba uždrausti bet kokią viešą jų kūrinių originalo ar jo kopijų platinimą parduodant ar kitais būdais.

2. Kūrinio originalo ar kopijų platinimo teisė nėra laikoma išnaudota Bendrijoje, išskyrus tuos atvejus, kai teisių turėtojas Bendrijoje pirmą kartą tą objektą parduoda ar kitaip perleidžia jo nuosavybę arba tai daroma jo sutikimu.“

B – Vokietijos teisė

4. Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymo (*Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz*)⁵ 15 straipsnyje numatyta:

„(1) Autorius turi išimtinę teisę naudoti savo kūrinių materialia forma; ši teisė visų pirma apima:

1. atgaminimo teisę (16 straipsnis);
2. platinimo teisę (17 straipsnis);
3. rodymo teisę (18 straipsnis).“

<...>.“

5. *UrhG* 17 straipsnio 1 dalyje platinimo teisė apibrėžiama taip:

„(1) Platinimo teisė – tai teisė viešai siūlyti arba pateikti prekybai kūrinio originalą arba jo kopijas.“

II – Pagrindinės bylos faktinės aplinkybės

6. *Knoll International*⁶ SpA yra pagal Italijos teisę įsteigta įmonė, priklausanti tarptautinei grupei *Knoll*; jos patronuojančioji bendrovė *Knoll Inc.*⁷ turi buveinę Pensilvanijoje (Jungtinės Amerikos Valstijos). *Knoll* grupė visame pasaulyje gamina ir parduoda baldus, visų pirma baldus, sukurtus Marcel Breuer ir Ludwig Mies van der Rohe, saugomus autorių teisių kaip taikomojo meno kūriniai. *Knoll International*, kaip autorių teisių turėtojai, priklauso išimtinė teisė naudoti Marcel Breuer sukurtus baldus ir jai leidžiama remtis *Knoll* priklausančiomis autorių teisėmis ir Ludwig Mies van der Rohe sukurtus baldus.

7. *Dimensione Direct Sales srl*⁸, pirmoji ieškovė pagrindinėje byloje, yra ribotos atsakomybės bendrovė, veikianti pagal Italijos teisę, o jos valdytojas M. Labianca yra antrasis ieškovas pagrindinėje byloje. *Dimensione Direct Sales* Europoje platina autorinius baldus tiesiogiai juos parduodama, taip pat parduoda baldus savo interneto svetainėje www.dimensione-bauhaus.com, prieinamoje ir vokiečių kalba. Be to, 2005 ir 2006 m. ji Vokietijoje reklamavo savo pasiūlymus įvairiuose dienraščiuose ir žurnaluose, taip pat reklaminiame prospekte, kuriame buvo nurodyta: „baldus įsigykite Italijoje, o sumokėkite tik juos atsiimdami arba juos pristačius krovinių gabenimo įmonei, turinčiai teisę priimti atsiskaitymus (pageidaujant padedame surasti tokią įmonę)“.

5 – Toliau – *UrhG*.

6 – Toliau – *Knoll International*.

7 – Toliau – *Knoll*.

8 – Toliau – *Dimensione Direct Sales*.

8. Remdamasi autorių teisėmis *Knoll International* kreipėsi į *Landgericht Hamburg* (Vokietija) su prašymu, viena, uždrausti ieškovams pagrindinėje byloje Vokietijoje pardavinėti baldus, atitinkančius Marcel Breuer ir Ludwig Mies van der Rohe sukurtus baldus, nes jie nėra jos pačios arba *Knoll* pagaminti baldai. Be to, ji pareikalavo įpareigoti atsakovus pateikti informacijos, taip pat konstatuoti jų pareigą atlyginti žalą ir paskelbti teismo sprendimą.

9. *Landgericht Hamburg* patenkino *Knoll International* reikalavimus, šį jo sprendimą apeliacinėje instancijoje patvirtino *Hanseatisches Oberlandesgericht* (Vokietija). Tuomet ieškovams pagrindinėje byloje buvo leista paduoti kasacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme.

III – Prejudiciniai klausimai ir procesas Teisingumo Teisme

10. Manydamas, kad jo nagrinėjamai bylai išspręsti reikia, kad Teisingumo Teismas pateiktų Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalies išaiškinimą, *Bundesgerichtshof* (Vokietija) pateikė Teisingumo Teismui tris prejudicinius klausimus:

„1. Ar platinimo teisė pagal Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalį apima teisę viešai siūlyti išgyti kūrinio originalą arba jo kopijas?

Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai:

2. Ar teisė viešai siūlyti išgyti kūrinio originalą arba jo kopijas apima ne tik ofertas, bet ir reklamos priemonės?

3. Ar platinimo teisė pažeidžiama ir tuomet, kai pagal ofertą neįsigyjama kūrinio originalo arba jo kopijų?“

11. Sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą *Bundesgerichtshof* nurodė priežastis, dėl kurių mano, kad į tris jo klausimus reikia atsakyti teigiamai. Primindamas, kad vienas iš Direktyvos 2001/29 tikslų yra užtikrinti didesnę autorių teisių apsaugos lygį ir teisingą atlyginimą, jis mano, kad 4 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad jos taikymo sritis būtų plati.

12. *Bundesgerichtshof* nuomone, išimtinė teisė leisti arba uždrausti „bet kokį viešą“ kūrinio originalo ar jo kopijų „platinimą parduodant ar kitais būdais“ turėtų apimti pasiūlymą parduoti reprodukcijas, t. y. ne tik pasiūlymą sudaryti sutartį, bet ir reklamos priemonės, net jei neįsigyjama kūrinio originalo ar jo kopijų. Taigi pasiūlymą derėtų suprasti ekonominiu požiūriu ir jis neatitinka teisinės sąvokos „sutarties pasiūlymas“, nes vien pačios reklamos priemonės, kuriomis skatinama išgyti kūrinio kopiją, reiškia viešą ofertą, kurią pagal Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalį apima platinimo teisė.

13. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad pagal Sprendimą *Peek & Cloppenburg*⁹ nedraudžiama šitaip aiškinti platinimo teisės. Nors tiesa, kad Teisingumo Teismas tame sprendime nusprendė, jog į „viešo platinimo“ sąvoką patenka tik veiksmai, reiškiantys nuosavybės perdavimą, motyvai, kuriuos jis nurodė šiuo atžvilgiu, negali būti aiškinami taip, kad platinimo teisė pagal Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalį neapima jokio pasirengimo tokiam perdavimui veiksmo. Siūlymas parduoti kūrinio originalą ar jo kopiją siejamas su nuosavybės teisės į šį objektą perdavimu, nes juo siekiama tokio perdavimo.

9 — EU:C:2008:232.

14. Be to, minėtas teismas primena, jog Sprendime *Donner*¹⁰ Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad prekybininkas, kuris reklamą skiria konkrečioje valstybėje narėje gyvenančios visuomenės nariams ir sukuria arba suteikia jiems naudotis konkrečią pristatymo sistemą ir mokėjimo būdą ar leidžia tai padaryti trečiajam asmeniui, o dėl to minėti visuomenės nariai gali gauti kūrinių, kuriems šioje valstybėje narėje taikoma autorių teisių apsauga, kopijų, valstybėje narėje, į kurią prekės pristatomos, įvykdo „viešą platinimą“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalį.

15. Ieškovai ir atsakovai pagrindinėje byloje, Ispanijos vyriausybė ir Europos Komisija pateikė pastabas raštu ir buvo išklaustyti viešajame posėdyje, įvykusiame 2014 m. rugsėjo 11 d.

IV – Dėl prejudicinių klausimų

A – Šalių pastabos

16. Ieškovai pagrindinėje byloje teigia, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamu atveju, kai paprasčiausiai siūlomi saugomi baldai, negali būti platinimo, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalį, nei „parduodant“, nei „kitais būdais“. Nors Sprendime *Donner*¹¹ Teisingumo Teismas atsižvelgė į reklamos priemones, jis vertino jas tik kaip požymius, rodančius prekybininko ketinimą orientuotis į valstybės narės, kurioje iš tikrųjų įvyko platinimo veiksmas, visuomenę.

17. Mintis, kad reikėtų skatinti platų platinimo sąvokos aiškinimą, siekiant užtikrinti teisių turėtojų apsaugą, visų pirma stengiantis nepakenkti jų komercinėms pardavimo galimybėms, neturi pagrindo, jeigu pateikus pasiūlymą nieko neįsigijama. Tokiu atveju teisės turėtojas nepatiria jokios žalos, todėl neturi teisės į jokią žalos atlyginimą. Be to, nebūtina plėsti platinimo sąvokos siekiant uždrausti reklamos priemones, nes 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo¹² 9 straipsnio 1 dalies a punkte aiškiai numatyta kompetentingų teismų galimybė nustatyti laikinąjį draudimą siekiant užkirsti kelią bet kokiam gresiančiam intelektinės nuosavybės teisių pažeidimui. Taigi remiantis šiuo pagrindu galima uždrausti veiksmus, atliekamus prieš veiksmą, kuriuo pažeidžiama intelektinės nuosavybės teisė, nesant reikalo jų pačių laikyti veiksmis, kuriais pažeidžiamos minėtos teisės.

18. *Knoll International* mano, kad, atsižvelgiant į pagrindinės bylos aplinkybes, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas savo klausimais iš esmės siekia nustatyti, ar *Dimensione Direct Sales* reklamą galima uždrausti, nes ja pažeidžiama *Knoll International* išimtinė platinimo teisė, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalį. Tačiau ji mano, kad šie klausimai grindžiami klaidingu platinimo teisės, kaip ji suprantama pagal minėtą nuostatą, apimties aiškinimu, paremtu Teisingumo Teismo pateiktu aiškinimu Sprendime *Peek & Cloppenburg*¹³, kuris pernelyg siauras.

19. Iš tiesų Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad autorių teisių turėtojas pagal išimtinę platinimo teisę turi teisę tik kontroliuoti nuosavybės teisės į taikomojo meno kūrinio originalą ar kopiją perdavimą ir neturi jokios kitos teisės. Tačiau tokiu aiškinimu neatsižvelgiama į Direktyvos 2001/29 prasmę ir tikslą.

10 — EU:C:2012:370.

11 — EU:C:2012:370.

12 — OL L 157, p. 45; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 2 t., p. 32.

13 — EU:C:2008:232.

20. *Knoll International* mano, kad prašyme priimti prejudicinį sprendimą iš esmės iškeltas klausimas, ar Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalį pagal tarptautinę teisę reikia laikyti norma, kurioje numatyta minimali apsauga, ar, priešingai, maksimali suderinta apsauga.

21. Šiuo atžvilgiu ji mano, kad 1996 m. gruodžio 20 d. Ženevoje priimtose ir 2000 m. kovo 16 d. Tarybos sprendimu 2000/278/EB¹⁴ Europos bendrijos vardu patvirtintos Pasaulinės intelektinės nuosavybės organizacijos autorių teisių sutarties nereikėtų aiškinti kaip pažeidžiančios nacionalinės teisės aktais užtikrinamas teises, šiuo atveju – visas įmanomas žinomas ir nežinomas teises naudoti savo kūrinį nematerialiu ir materialiu būdu, *UrhG* 17 straipsnio 1 dalyje pripažįstamas autorių teisių turėtojui. Dėl to Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalis, kaip ji išaiškinta pagal ATS, neturėtų turėti ribojamojo poveikio teisėms, kurias taikomojo meno kūrinių autoriai jau turėjo valstybėse narėse prieš priimant minėtą direktyvą.

22. Todėl *Knoll International* siūlo į prejudicinius klausimus atsakyti taip, kad Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalyje numatyta platinimo teisė apima teisę siūlyti viešai parduoti kūrinio originalą arba kopiją, patikslinant, kad ši teisė apima ne tik ofertą, bet ir reklamos priemones ir kad ji gali būti pažeista, net jei pasiūlymas nelemia įsigijimo. Ji mano, kad bet kuriuo atveju pagal Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalį nedraudžiami tokie nacionalinės teisės aktai, kuriais ši teisė suteikiama autoriui.

23. Ispanijos vyriausybė siūlo atskirą teigiamą atsakymą į Teisingumo Teismui pateiktus tris klausimus.

24. Visų pirma remdamasi Sprendimu *Donner*¹⁵ Ispanijos vyriausybė pabrėžia, kad platinimo negali būti be pardavimo sutarties ir pardavimo objekto pristatymo pirkėjui. Tačiau ji pabrėžia, jog parduodant būtina, kad pardavimo sutarties pasiūlymas būtų pateiktas viešai, todėl mano, kad platinimo teisė turi apimti sutarties pasiūlymą kaip parengiamąjį elementą, neišvengiamai būtiną kiekvienai pardavimo sutarčiai.

25. Tuomet ji mano, kad platinimo teisė apima ne tik sutarties pasiūlymą, bet ir reklamą, nes dėl savo tikslo ji patenka į pasirengimo parduoti prekę veiksmų grandinę ir kad be jos pardavimas negalėtų įvykti.

26. Galiausiai ji nurodo, kad išimtinė platinimo teisė galėtų būti pažeista nesant jokio realaus pardavimo, nes pasiūlymas pateikiamas per pardavimo ir platinimo kanalą, specialiai skirtą ginčijamiems saugomiems objektams įsigyti, o tai reiškia elgesį, nukreiptą į konkrečią visuomenę.

27. Komisijos palaikoma pozicija nuo rašytinės iki žodinės proceso dalies keitėsi.

28. Savo rašytinėse pastabose ji iš esmės teigė, kad pagal dabartinę Teisingumo Teismo praktiką, išplaukiančią iš sprendimų *Peek & Cloppenburg*¹⁶ ir *Donner*¹⁷, platinimo veiksmo, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalį, buvimas suponuoja pardavimą ar bet kokią kitą nuosavybės teisės perdavimą. Toks siauras platinimo sąvokos aiškinimas, pagal kurį į Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalies taikymo sritį neįtraukiami veiksmai, atliekami prieš pardavimo sutarties sudarymą, neprieštarauja šia direktyva siekiamam tikslui, kuris yra užtikrinti aukštą apsaugos lygį, ir, be kitų dalykų, užtikrina teisinį saugumą, nes pardavimo ar bet kokio kito nuosavybės perdavimo faktą galima konstatuoti remiantis objektyviais kriterijais.

14 — OL L 89, p. 6, toliau – ATS.

15 — EU:C:2012:370.

16 — EU:C:2008:232.

17 — EU:C:2012:370.

29. Tačiau per žodinį procesą Komisija nurodė, kad, neištraukus į platinimo sąvoką jokie pardavimo pasiūlymo, galėtų atsirasti autorių teisių turėtojų apsaugos spraga, nes jie galėtų pasinaudoti Direktyvoje 2004/48 numatytais teisių gynimo priemonėmis tik tada, jeigu būtų konstatuotas faktinis pardavimas. Todėl ji mano, kad platinimo sąvoką galima būtų aiškinti, įtraukiant į ją tam tikrus pasiūlymus, jeigu, viena, šis išplėtimas būtų tiksliai apibrėžtas, o pasiūlymo, kurį apima platinimo teisė, kriterijus – tiksliai ir vienodai apibrėžtas Teisingumo Teismo, ir, kita, būtų atsietas Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 ir 2 dalių aiškinimas. Kitaip tariant, jeigu paprastą pasiūlymą galima laikyti patenkančiu į šios 1 dalies taikymo sritį, nepaisant to, ar pardavimas arba kitoks nuosavybės teisės perdavimas faktiškai įvyko, pagal minėtą 2 dalį jo vis dėlto nereikėtų laikyti reiškiančiu platinimo teisės išnaudojimą.

B – Analizė

30. Prieš imantis atsakymo į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo klausimus reikia pateikti tris pirmines pastabas.

31. Visų pirma reikia pažymėti, kad ieškiniu, kurį pagrindinėje byloje pareiškė *Knoll International*, iš esmės siekiama, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pagal *UrhG* 15 straipsnio 1 dalies 2 punktą uždraustų *Dimensione Direct Sales* siūlyti parduoti saugomų baldų kopijas, kurių nepagamino *Knoll International* arba *Knoll*, patikslinus, kad šis prašymas nėra grindžiamas faktiniu ir tinkamai konstatuotu baldų pardavimu. Priemonė, kurios prašoma, nors to tiksliai nenurodė nei *Knoll International*, nei prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, apėmė draudimą *Dimensione Direct Sales* naudotis savo interneto svetaine siūlant parduoti Vokietijos visuomenei ginčijamus baldus. Kitaip tariant, ji susijusi su draudimu minėtai įmonei parduoti ginčijamus baldus Vokietijos teritorijoje per savo interneto svetainę arba apskritai imantis paprastų reklamos priemonių.

32. Todėl faktiniu požiūriu ši byla skiriasi nuo Teisingumo Teismo anksčiau nagrinėtų šalių nurodytų bylų, susijusių su Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalies aiškinimu. Iš tiesų byloje, kurioje priimtas Sprendimas *Peek & Cloppenburg*¹⁸, ginčijamos faktinės aplinkybės buvo susijusios su viešu saugomų baldų kopijų rodymu ir visuomenės galimybe naudoti šias kopijas, nesant jokios prekybos, taigi ir jokie faktinio ir tinkamai konstatuoto jų pardavimo ar jokio ketinimo jomis prekiauti. Bylose, kuriose priimti sprendimai *Donner*¹⁹ ir *Blomqvist*²⁰, atvirkščiai, ginčijamos prekės kaip tik buvo faktinio ir konstatuoto pardavimo ir (arba) tiekimo ar ketinimo tiekti objektas. Tačiau pagrindinėje byloje teigiama, kad *Dimensione Direct Sales* ketino prekiauti ginčijamais baldais, tačiau nebuvo konstatuotas joks faktinis pardavimas ar tiekimas.

33. Tuomet prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas patikslino, ir to niekas neginčijo, kad, viena, ginčijami baldai Vokietijoje saugomi autorių teisių kaip taikomojo meno kūriniai ir, kita, *Dimensione Direct Sales* siūlo pardavimui šių baldų kopijas savo interneto svetainėje Vokietijos visuomenei būtent be šių baldų autorių teisių turėtojų, šuo atveju – *Knoll International* ir (arba) *Knoll*, sutikimo.

34. Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad nors būtent prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi nustatyti ginčijamų faktinių aplinkybių tikslumą, jam pagal Direktyvos 2004/48 3 straipsnio 2 dalį šiuo atžvilgiu taip pat reikia užtikrinti, kad priemonės, procedūros ir žalos atlyginimas, būtinas siekiant užtikrinti intelektinės nuosavybės teisių paisymą, būtų

18 – EU:C:2008:232.

19 – EU:C:2012:370.

20 – C-98/13, EU:C:2014:55.

taikomos taip, kad nebūtų sudaryta kliūčių teisėtai prekybai²¹ ir kad būtų užtikrinta apsauga nuo piktnaudžiavimo šiomis teisėmis. Visų pirma jam reikia įsitikinti, kad ginčijami baldai nebuvo teisėtai pateikti į rinką teisių turėtojų ar su jų sutikimu ir kad pagal Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 2 dalį nebuvo išnaudota teisių turėtojų išimtinė teisė platinti šiuos baldus.

35. Galiausiai reikia pažymėti, kad antruoju prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės Teisingumo Teismo klausia, ar „reklamos priemonės“, kurių imtasi prieš ofertą, gali būti priskiriamos platinimo teisei pagal Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalį. Tačiau prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pateikia labai mažai informacijos apie reklamos priemones, kurių ėmėsi *Dimension Direct Sales* ar kurios buvo kitaip numatytos, ir tik nurodo reklaminius skelbimus dienraščiuose ir žurnaluose 2005 ir 2006 m.²² Be to, jis tiksliai nepaaiškina priežasčių, dėl kurių mano, kad atsakymas į šį klausimą yra būtinas jo nagrinėjamai bylai išspręsti ir imtis *Knoll* prašomų priemonių, kurios apibendrintos šios išvados 31 punkte.

36. Taigi iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad, siekiant nacionaliniam teismui pateikti naudingą Sąjungos teisės aktų išaiškinimą, būtina, kad šis teismas nustatytų faktines ir teisines aplinkybes, su kuriomis susiję jo pateikiami klausimai, arba bent jau pateiktų hipotezes dėl faktinių aplinkybių, dėl kurių kyla šie klausimai²³. Teisingumo Teismas taip pat yra ne kartą pažymėjęs, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateisina ne galimybė pateikti patariamąsias nuomones apie bendruosius ar hipotetinius klausimus, bet poreikis veiksmingai išspręsti ginčą dėl Sąjungos teisės²⁴.

37. Todėl manau, kad, nesant išsamios informacijos apie faktinę padėtį ir jokios informacijos apie priemonių, kurias prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas ketina taikyti, pobūdį ir apimtį, Teisingumo Teismas negali pateikti konkretaus ir naudingo atsakymo²⁵ į antrąjį prejudicinį klausimą, todėl jį reikėtų pripažinti nepriimtiniu.

38. Atsižvelgiant į šias pastabas ir patikslinus, kad pirmąjį ir trečiąjį klausimus nagrinėsiu kartu, pirmiausia reikėtų priminti, jog Sprendime *Peek & Cloppenburg*²⁶ Teisingumo Teismas konstatavo, kad nei Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalyje, nei jokiaje kitoje jos nuostatoje autorių teisių saugomo kūrinio viešo platinimo sąvoka nėra pakankamai apibrėžta²⁷. Tačiau Teisingumo Teismas taip pat yra pabrėžęs, kad šią sąvoką reikia aiškinti kuo labiau²⁸ atsižvelgiant būtent į ATS nuostatas, nes Direktyva 2001/29 siekiama įgyvendinti Bendrijos įsipareigojimus²⁹ pagal minėtą sutartį, o jos 4 straipsnio tikslas – perkelti sutarties 6 straipsnį³⁰.

39. Pabrėžęs, kad ATS 6 straipsnio 1 dalyje literatūros ir meno kūrinių autoriams priklausanti platinimo teisė apibrėžiama kaip išimtinė teisė suteikti leidimą padaryti jų kūrinių originalus ar kopijas viešai prieinamus juos parduodant ar „kitais perduodant nuosavybės teisę“³¹, Teisingumo Teismas nusprendė, kad platinimo parduodant ar kitais būdais sąvoką reikia aiškinti kaip „platinimo formą, *apimančią* nuosavybės teisės perleidimą“³².

21 — Šiuo atžvilgiu žr. Sutarties dėl intelektinės nuosavybės teisių aspektų, susijusių su prekyba, pateiktos Pasaulio prekybos organizacijos steigimo sutarties, Bendrijos vardu jos kompetencijai priklausančių klausimų atžvilgiu patvirtintos 1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos sprendimu 94/800/EB (OL L 336, p. 1, 214) 1C priede, preambulę ir 41 straipsnio 1 dalį. Taip pat žr. Sprendimą *Bericap Záródástechnikai* (C-180/11, EU:C:2012:717).

22 — Žr. šios išvados 7 punktą.

23 — Visų pirma žr. Sprendimą *ÖFAB* (C-147/12, EU:C:2013:490, 45 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

24 — Visų pirma žr. Sprendimą *Romeo* (C-313/12, EU:C:2013:718, 40 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

25 — Šiuo atžvilgiu visų pirma žr. Sprendimą *Meilicke* (C-83/91, EU:C:1992:332, 32 ir 33 punktai) ir Sprendimą *Zurita García ir Choque Cabrera* (C-261/08 ir C-348/08, EU:C:2009:648, 35 punktas).

26 — EU:C:2008:232.

27 — Ten pat, 29 punktas.

28 — Sprendimai *Peek & Cloppenburg* (EU:C:2008:232, 30 ir 31 punktai) ir *Donner* (EU:C:2012:370, 23 punktas).

29 — Sprendimas *Peek & Cloppenburg* (EU:C:2008:232, 31 punktas).

30 — Ten pat, 35 punktas.

31 — Ten pat, 32 punktas.

32 — Ten pat, 33 punktas.

40. Be to, priminęs, kad „platinimo“ sąvokos, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalį, turinys Sąjungos teisėje turi būti aiškinamas savarankiškai ir neturi priklausyti nuo sandoriams, pagal kuriuos vyko platinimas, taikytinos teisės³³, Teisingumo Teismas taip pat patikslino, kad „viešam platinimui būdingos kelios operacijos, apimančios veiksmus bent jau nuo pardavimo sutarties sudarymo iki jos įvykdymo pristatant prekes vienam iš visuomenės narių“³⁴.

41. Priešingai tam, ką teigia *Dimensione Direct Sales*, Teisingumo Teismo pateiktų apibrėžčių, kurias reikia vertinti pagal mano jau nurodytą kontekstą³⁵, negalima aiškinti kaip prieštaraujančių tam, kad išimtinės platinimo teisės pažeidimą galima konstatuoti nesant jokio faktinio pardavimo, jeigu galima manyti, kad dėl išimtinės platinimo teisės galimai uždrausti veiksmai atliekami tokiomis aplinkybėmis, kuriomis akivaizdžiai siekiama paskatinti tokį pardavimą.

42. Galima pakartoti generalinio advokato N. Jääskinen mintį, kurią jis labai aiškiai išreiškė išvadoje, pateiktoje byloje *Donner*³⁶: „platinimo parduodant sąvoką reikia aiškinti taip, kad autoriams būtų suteikiama praktinė ir reali jų kūrinijų kopijų komercinio naudojimo kontrolė nuo kūrinio atgaminimo prekybos kanalais iki autorių teisių išnaudojimo pagal Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 2 dalį“.

43. Taip visų pirma gali būti ofertos ar bet kokio kito siūlymo parduoti saugomus objektus atveju, jeigu tai daroma be teisių turėtojo sutikimo interneto svetainėje, suteikiant suinteresuotiesiems asmenims priemones, leidžiančias reguliuoti savo pirkinių kieki ir sudarant galimybes juos pristatyti.

44. Iš tiesų, jeigu interneto svetainė yra prekybos svetainė, kurioje užtikrinama prekyba saugomais objektais – ar ji būtų nuolatinė, periodiška, ar susijusi su pavieniais atvejais – pateikiant apie juos tikslią informaciją, jų kainas ir sudarant technines galimybes juos įsigyti bei pristatyti pirkėjui³⁷, t. y. jeigu tai yra interneto svetainė, sutvarkyta taip, kad būtų galima sudaryti pardavimo sutartis, ją reikia laikyti rodančia ketinimą sukurti šių objektų platinimo kanalą, kuriam, nepaisant to, kad už šią interneto svetainę atsakingi fiziniai ar juridiniai asmenys laikosi taikytinų teisės aktų nuostatų³⁸, taikomas Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalyje numatytas draudimas.

45. Tokiomis aplinkybėmis, kurios, atrodo, atitinka pagrindinės bylos aplinkybes, asmenų, atsakingų už interneto svetainę, ketinimas prekiauti saugomais objektais yra pakankamai akivaizdus ir tikimybė, kad pardavimas įvyko ar yra realiai vykdomas, pakankamai didelė, kad autorių teisių į minėtus objektus turėtojais galėtų pasiekti tai, kad tam būtų sukludyta, remiantis jų išimtinė platinimo teise, jeigu tik ši teisė nėra išnaudota, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 2 dalį, ir prireikus teismas, kuriam tektų nagrinėti šiuo požiūriu pateiktą prašymą, turėtų taikyti priemones, be kita ko, numatytas pagal Direktyvos 2004/48 6 straipsnį, kad būtų pateikta reikiamų įrodymų.

46. Taigi šiomis aplinkybėmis reikia atmesti *Dimensione Direct Sales* argumentą, kad nebūtina siekti platinimo teisės, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalį, plataus suvokimo, nes valstybių narių teisminės institucijos, remdamosi Direktyvos 2004/48 9 straipsnio 1 dalies a punktu, gali dėl „tariamų pažeidėjų“ nuspręsti taikyti laikinąsias priemones, kad būtų užkirstas kelias

33 — Sprendimas *Donner* (EU:C:2012:370, 25 punktas).

34 — Sprendimai *Donner* (EU:C:2012:370, 26 punktas) ir *Blomqvist* (EU:C:2014:55, 28 punktas).

35 — Žr. šios išvados 31 ir 32 punktus.

36 — C-5/11, EU:C:2012:195, 53 punktas.

37 — Šiuo klausimu žr. 2013 m. gruodžio 16 d. Komisijos komunikatą „Bendrosios siuntinių pristatymo rinkos sukūrimo veiksmų planas. Pasitikėjimo pristatymo paslaugomis didinimas ir pardavimo internetu skatinimas“, COM (2013) 886 final.

38 — Šiuo atžvilgiu būtų galima kalbėti apie 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) (OL L 178, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 25 t., p. 399) reikalavimus arba apie reikalavimus, įtvirtintus direktyvoje dėl vartotojų apsaugos nuotolinės prekybos sutarčių srityje. Visų pirma žr. 2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB (OL L 304, p. 64), 6 ir 8 straipsnius.

bet kokiam gresiančiam intelektinės nuosavybės teisės pažeidimui. Teisingumo Teismui prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo pateikti klausimai iš esmės susiję su platinimo teisės esme, o ne su procedūrinėmis sąlygomis, pagal kurias galima, be kita ko, sukliudyti bet kokiam gresiančiam intelektinės nuosavybės teisės pažeidimui.

47. Vertinant plačiau, tačiau remiantis tuo pačiu požiūriu, taip galėtų būti ir bet kokio kvietimo pateikti pasiūlymą (*invitatio ad offerendum*) ar bet kokios kitos reklamos priemonės³⁹, susijusios su saugomais objektais ir skirtos tikslinei visuomenei, atveju, nes jų imamasi pasitelkus interneto svetainę arba siejant su ja, turint akivaizdų ketinimą sudaryti minėtų objektų pardavimo sutartis arba lemiamai prisidėti prie nuosavybės teisės į juos perdavimo.

48. Todėl siūlau Teisingumo Teismui į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo klausimus atsakyti, kad Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad platinimo teisė, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą, apima autorių teisių į saugomo kūrinio originalą ar jo kopijas turėtojo teisę uždrausti visiems asmenims viešai siūlyti parduoti minėtą originalą ar jo kopijas be jo sutikimo, įskaitant atvejus, kai po šio pasiūlymo nebuvo jokio įsigijimo, nes toks pasiūlymas pateikiamas turint akivaizdų ketinimą sudaryti pardavimo sutartis ar atlikti bet kokią kitą veiksmą, reiškiantį nuosavybės teisės į šiuos objektus perdavimą.

V – Išvada

49. Siūlau Teisingumo Teismui taip atsakyti į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo klausimus:

2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo 4 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad platinimo teisė, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą, apima autorių teisių į saugomo kūrinio originalą ar jo kopijas turėtojo teisę uždrausti visiems asmenims viešai siūlyti parduoti minėtą originalą ar jo kopijas be jo sutikimo, įskaitant atvejus, kai po šio pasiūlymo nebuvo jokio įsigijimo, nes toks pasiūlymas pateikiamas turint akivaizdų ketinimą sudaryti pardavimo sutartis ar atlikti bet kokią kitą veiksmą, reiškiantį nuosavybės teisės į šiuos objektus perdavimą.

39 — Žr. Sprendimą *Donner* (EU:C:2012:370, 29 punktą). Taip pat žr. priešingą generalinio advokato N. Jääskinen išvadą byloje *Donner* (EU:C:2012:195, 54 punktas).